

tig Gennemførelse, fordi dette Lovforslag, som allerede bemærket, gaar ud paa at give de Autoriteter, som Staten har sat til at administrere Lensjorders og Præstegaardsjorders Udstykning, Adgang til i god Tid at foretage de Arbejde, som er nødvendige, for at de Tidsfrister, som Lovene indeholder, kan overholdes og Udstykningen foregaa paa behørig og betryggende Maade. Under det Arbejde, der paa disse Omraader er gjort i de 5—6 Aar, som Administrationen har eksisteret, har det vist sig, at det kun er i ganske enkelte Tilfælde, at dette Arbejde møder Modstand. Vi har fra samtlige Præstegaardsforpagteres og fra samtlige Lensbesidderes og Herregaardsforpagteres Side paa ganske faa nær mødt en anerkendelsesværdig Forstaaelse af Nødvendigheden af, at dette Arbejde blev gjort rettidigt, en Forstaaelse, som langt har overgaaet det, som jeg havde ventet, da jeg maatte regne med, at de Mænd, man kom til at arbejde med paa dette Omraade, maatte møde vort Arbejde med en vis Modvillie; men det har vist sig i det praktiske Liv, at det kun er i faa Tilfælde, hvor Folk sidder med en Forpagtning gældende indtil den 1. April, at de ønsker, at man fra Statens Side skal give dem en Indrømmelse og en Fordel, som vi ikke er i Stand til at give dem, det er kun fra saadannes Side, man møder Modvillie. Med andre Ord, vedkommende vil ved Hjælp af sin Forpagtningsret til 1. April tilvinge sig en økonomisk Fordel paa Statens Bekostning for at give en for ham ganske betydningsløs Adgang til at foretage disse Udstykningsarbejder. Derfor vil jeg meget henstille til den høje Rigsdag, at man ikke modsætter sig et Forslag som det, den højtærede Landbrugsminister har fremsat, og som er fremsat efter Indstilling af Statens Jordlovsudvalg. Jeg synes ogsaa, at der er noget beskæmmende i, at Rigsdagen sætter en Del Mænd til at administrere nogle Love og saa udsætter dem for, hvis de ikke vil gaa længere, end deres Retssans byder, i enkelte Tilfælde at møde en Opræden fra vedkommende anden Parts Side, som gaar ud paa at vise dem, at de ikke har noget at gøre dér.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich fremsatte en Række Betragtninger, som jeg syntes var alt for vidtgaaende. Han sagde, det var et stærkt Indgreb i Ejendomsretten, hvis det foreliggende Lovforslag blev vedtaget, og han vilde advare imod, at man gav Særlove paa dette Om-

raade. Jeg gør dog opmærksom paa, at det foreliggende Lovforslag angaar et i Forvejen særegent Forhold, og jeg kan heller ikke undlade at gøre opmærksom paa, at man fra den høje Rigsdags Side ogsaa bør tage visse praktiske Hensyn og ikke udelukkende fæstne sig ved Principper. Lovforslaget gaar i Virkeligheden kun ud paa, at der skal gives Adgang til at besigtige Jorden og lægge en Udstykningsplan, der forberedes af en Landinspektør. Det er dog en Kendsgerning, at dette ikke skader nogen Mors Sjæl, der er ingen, der lider det fjerneste ved, at et saadant Arbejde bliver udført paa denne Maade. Brugsretten skal efter Lovens Bestemmelse opsiges pr. 1. Oktober, og hele Administrationen er lagt saaledes til Rette, at denne Opsigelse ikke kan foregaa før netop paa den Tid, og i saa Fald vil det dog være ganske urimeligt at behandle Statens Penge paa den Maade, at Jordfonden skulde overtage Jorden et halvt Aar, før den skal bruges, og betale Skatter og Afgifter af den, medens den, der har brugt Jorden i Høstaaret, har indhøstet alle Fordelene derved. Jeg tror, det er en alt for stor Imødekommenhed at vise overfor de enkelte, der viser sig modvillige med Hensyn til at tillade, at Arbejdet bliver gjort. Det vil slet ikke spille en saa helt ringe Rolle, hvis man skal betale Skatter og Afgifter i dette halve Aar.

Jeg vil slutte med at sige, at man har 6 Aars Erfaringer at lægge til Grund for Betimeligheden af det foreliggende Lovforslag, og det har vist sig, at det slet ikke er et Spørgsmaal vedrørende Ejendomsretten, man her skal lovgive om, men et Spørgsmaal om, hvorvidt Administrationen skal have Adgang til og Ret til at foretage disse Arbejder paa Trods af de faa Krakilere, som man møder under sit Arbejde paa dette Omraade. Jeg misunder i alt Fald ikke dem, der optræder som Forsvarere for disse Krakilere. Jeg vil derfor paa det mest indtrængende anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling ud fra den Betragtning, at den Erstatning, der er antydnet i § 4, i Virkeligheden ingen reel Betydning vil faa, det vil i alle Tilfælde kunne ordnes administrativt paa en saadan Maade, at der ingen som helst Skade sker for nogen af Parterne. Jeg er ganske overbevist om, at Jordlovsudvalget ogsaa i Fremtiden, naar dette Lovforslag er vedtaget, vil følge den Linie, der hidtil er blevet fulgt: hæftigt at spørge de paagældende, om de har